

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Krupíčkové, soudce JUDr. Jaroslava Vlašína a soudkyně Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **PharmDr. E. Č.**, zastoupená Mgr. Jiřím Trnkou, advokátem se sídlem Opletalova 983/45, Praha, proti žalované: **Česká lékárnická komora**, se sídlem Rozárčina 1422/9, Praha, zastoupená Mgr. Jiřím Švejnohou, advokátem se sídlem Korunní 2569/108, Praha, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 10. 10. 2023, č. j. 975/ČR/2023, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2025, č. j. 10 Ad 13/2024-51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek městského soudu

[1] Žalobkyně vykonávala na základě osvědčení ze dne 18. 9. 2020 funkci odborného zástupce u poskytovatele zdravotních služeb lékárenské péče W-Pharm Lekarna Praha 4 s. r. o. v likvidaci (dříve Pharm Go 104 s. r. o., dále též „provozovatel“) provozujícího mimo jiné lékárnu PharmGo Florenc (dále též „lékárna“). Uvedený poskytovatel byl příkazem ze dne 1. 8. 2022 shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 103 odst. 9 písm. d) zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech a o změnách některých souvisejících zákonů (zákon o léčivech) spočívajícího v tom, že v období od 14. 9. 2020 do 4. 2. 2022 nezavedl do evidence skladových zásob, příjmu a výdeje v lékárně léčivé přípravky o objemu 5 291

balení v hodnotě celkem 4 594 156,85 Kč. Za to mu byla udělena pokuta ve výši 850 000 Kč. Žalobkyně se ke dni 10. 8. 2022 funkce odborného zástupce vzdala.

[2] Dne 29. 5. 2023 podala revizní komise žalované návrh na zahájení disciplinárního řízení s žalobkyní. Oznámení o zahájení disciplinárního řízení bylo žalobkyni doručeno dne 7. 7. 2023 a rozhodnutím ze dne 10. 10. 2023 shledala žalovaná žalobkyni vinnou, že jako odborný zástupce poskytovatele zdravotních služeb porušila své povinnosti uložené zákonem a stavovskými předpisy, když přinejmenším v období od 4. 7. 2021 do 4. 2. 2022 připustila nesprávné vedení skladové evidence léčivých přípravků v lékárně spočívající v evidenčním nenaskladnění léčivých přípravků na základě 209 dodacích listů v hodnotě přesahující 2 mil. Kč. Tím závažně porušila povinnosti člena komory uvedené v § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře (dále též „zákon o komorách“), v § 7 odst. 1 písm. a) Organizačního řádu České lékárnické komory, v § 14 odst. 1 věta první ve spojení s § 8 odst. 8 a s § 82 odst. 3 písm. e) zákona o léčivech a v § 22 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 84/2008 Sb. a v bodě 12 Etického kodexu České lékárnické komory (dále též „etický kodex žalované“). Za to ji žalovaná podmíněně vyloučila z České lékárnické komory se zkušební dobou v délce trvání 3 let.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalované žalobu, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Podle městského soudu byly dodrženy obě lhůty pro zahájení řízení a v posuzované věci není s ohledem na délku řízení relevantní absence pravidel běhu mezní promlčecí lhůty. Městský soud dále rozlišil odpovědnost provozovatele lékárny a žalobkyně. Uvedl, že osobní odpovědnost žalobkyně plyne z povinností svěřených odbornému zástupci a nevylučuje ji odpovědnost lékárny či dalšího lékárnického personálu v totožné věci. Bylo-li v lékárně zacházeno s léčivými přípravky v rozporu se zákonem v rozsahu, který není excesem jednotlivce, ale systémovým selháním, nezbyváá než konstatovat spoluodpovědnost žalobkyně. Na to nemá vliv procesní pasivita provozovatele lékárny v přestupkovém řízení či jeho výsledek. Správní řízení má ve vztahu k žalobkyni pouze důkazní hodnotu v tom, že v určitém období docházelo k zásadním nedostatkům ve vedení evidence léčivých prostředků v lékárně, v níž působila na pozici odborného zástupce. Skutkový stav ve věci pochybení při vedení řádné evidence byl přitom zjištěn spolehlivě. Žalobkyně pak ze své pozice minimálně mohla a měla vědět o systému evidence a naskladňování léčivých přípravků. Pokud se nevěnovala kontrole zavedených mechanismů a dalším činnostem nezbytným k zajištění řádné evidence léčivých přípravků, nelze než shledat při výkonu povolání odborného zástupce pochybení. Bylo její povinností zajistit odborný chod zařízení poskytujícího zdravotnické služby, jehož provozovatel odbornou způsobilostí nedisponuje. V posuzované věci se přitom jednalo o opomenutí přesahující svou intenzitou a četností rovinu ojedinělých pochybení konkrétních jednotlivců, které svědčí o nesprávném nastavení kontrolních mechanismů na úrovni celé lékárny a o vážných systémových nedostacích. Za ty je odpovědný právě i odborný zástupce, což potvrzuje i teleologický výklad právní úpravy týkající se této funkce. Žalovaná pak nepochybila, pokud neuvedla, zda se jedná o pokračující čin, trvající čin, či jednotlivé skutky, neboť dospěla k závěru o spáchání deliktu formou nevědomé nedbalosti. Dostatečně rovněž vymezila časový úsek deliktu. Na věci nic nezměnilo ani to, že k datu rozhodování městského soudu byl z etického kodexu žalované vypuštěn bod 12. I tak ostatní normy zakládají požadavek znát a dodržovat relevantní zákonné a stavovské předpisy. K tomu městský soud zdůraznil důležitost a závažnost lékárnické profese. Městský

pokračování

soud nepřisvědčil ani námitkám o nepřiměřenosti a nezákonnosti uložené sankce a neshledal naplnění požadavků pro její moderaci.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností s odkazem na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatelka namítá, že nebyla a ani nemohla být účastníkem řízení, které vedl Státní ústav pro kontrolu léčiv (dále též „SÚKL“) s provozovatelem lékárny. O jeho zahájení, průběhu a výsledku nebyla ze strany provozovatele ani žádným způsobem informována. Provozovatel byl v řízení neaktivní a jeho procesní zájmy jsou jiné než zájmy stěžovatelky. Ona však nemohla navrhopvat nebo předkládat důkazy k vyvrácení kontrolních zjištění SÚKL. Jelikož od ukončení kontroly provozovatele do vydání rozhodnutí žalované uplynuly 2 roky a od jednání 3 roky, je nepřiměřené po stěžovatelce požadovat, aby se procesně ve věci bránila. Je oproti provozovateli, jenž má případné důkazy ve věci ve svém držení, značně znevýhodněna. Žalovaná přitom zcela rezignovala na vlastní kontrolní činnost a spolehla se na závěry správního řízení vedeného s provozovatelem. Vina stěžovatelky však nemohla být spolehlivě zjištěna z podkladů správního řízení, jehož předmětem nebylo její pochybení při odborném řízení lékárny.

[6] Stěžovatelka dále nesouhlasí s tím, že je osobně odpovědná za výrazné nesrovnalosti ve skladové evidenci léčiv. Za zákonné zacházení a nakládání s léčivy je totiž primárně odpovědný vedoucí lékárník, nikoliv odborný zástupce. Role odborného zástupce spočívá v zajištění odborného metodického vedení mechanismů v lékárně. Žalovaná přitom neučinila žádná skutková zjištění ohledně způsobu, jakým stěžovatelka jako odborný zástupce vykonávala odborné řízení lékárny. Zakonodárce nezakotvil objektivní odpovědnost odborného zástupce za protiprávní nakládání s léčivými přípravky v lékárně. To plyne ze skutečnosti, že odbornému zástupci na rozdíl od vedoucího lékárníka nestanovil povinnost osobní přítomnosti v lékárně, ani povinnost dohlížet na dodržování právních předpisů při jejím každodenním provozu. Stěžovatelka jednání nezavinila ani úmyslně, ani z nedbalosti. Závěr o její odpovědnosti by bylo možné učinit jen tehdy, pokud by toto pochybení mělo prokazatelně původ v nesprávném či nedostatečném odborném řízení lékárny stěžovatelkou. Tím se žalovaná nezabývala. K tomu stěžovatelka odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2020, č. j. 4 As 57/2020 - 49, č. 4092/2020 Sb. NSS. Judikaturu citovanou městským soudem označuje naopak za nepřiléhavou. Uzavírá, že na ni žalovaná klade nepřiměřené nároky a její zákonné povinnosti nepřiměřeně rozšiřuje tím, že od ní požaduje odpovědnost za výsledek. Opakuje, že o daných činnostech nevěděla, a vzhledem k tomu, že nemusela být v lékárně každý den přítomna, těžko jí lze klást za vinu, že někdo nedodržuje její metodické pokyny, v jejichž nastavení neshledal správní orgán žádné pochybení. Z uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a eventuálně zrušil též rozhodnutí žalované.

[7] Žalovaná ve svém vyjádření poukazuje na to, že stěžovatelka byla s obsahem protokolu z kontroly SÚKL obeznámena a byla jí dána možnost se k němu vyjádřit.

Nenamítala, že by byl věcně nesprávný, a nečiní tak ani nyní. Není tedy zřejmé, jaká skutková zjištění rozporuje. Nic jí nebránilo popsat nedostatky kontroly a vysvětlit je v disciplinárním řízení. To však neučinila. Nedostavila se osobně na jednání čestné rady a k dokazování uvedla prostřednictvím svého zástupce pouze obecné výhrady. Žalovaná rovněž souhlasí s městským soudem, že za řádné vedení skladové evidence odpovídá také odborný zástupce. Z toho, že zákonodárce odbornému zástupci ponechal na vůli, jakým způsobem a v jakém rozsahu bude odborné řízení realizovat, zatímco vedoucímu lékárníkovi stanovil povinnost přítomnosti v době provozu lékárny, nelze dovodit, že odborný zástupce odpovídá pouze za vydání metodických pokynů, a nikoliv již za povinnosti spojené s vlastním provozem lékárny. Odborný zástupce sice nemůže být odpovědný za nahodilé jednorázové pochybení lékárníka v lékárně, je však odpovědný za systematické nastavení pravidel fungování lékárny a za kontrolu jejich dodržování. Je tak odpovědný v případech, kdy dochází k opakovaným a závažným pochybením po dlouhou dobu, neboť samotný rozsah a dlouhá doba porušování povinností prokazují, že odborný zástupce, i kdyby správně systematicky nastavil provozování lékárny, zcela selhal v kontrole jejich dodržování. O takovou situaci jde v posuzované věci, což potvrzuje i rozsudek č. j. 4 As 57/2020 - 49. Z titulu své funkce stěžovatelka mohla a měla vědět, k čemu v jí vedené lékárně dochází. Z uvedených důvodů žalovaná navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval obecně namítanou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu. Tu však neshledal. Městský soud plně dostal požadavkům ustálené judikatury kladeným na odůvodnění soudních rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52 a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný.

[11] Kasační stížnost je možné rozdělit do dvou částí. V první z nich stěžovatelka namítá porušení svých procesních práv a nedostatečné zjištění skutkového stavu žalovanou. Konkrétně žalované vytýká, že vycházela ze zjištění a rozhodnutí SÚKL, ačkoliv stěžovatelka nebyla účastnicí daného řízení, a že žalovaná neprovedla žádná vlastní kontrolní zjištění. Byla jí tak upřena možnost řádné procesní obrany.

[12] Závěr o spáchání disciplinárního deliktu stěžovatelkou skutečně vychází zejména ze zjištění, která učinil SÚKL v řízení s provozovatelem lékárny, jehož stěžovatelka nebyla účastníkem. Ostatně, žalovaná to nepopírá. Tato skutečnost však nezakládá bez dalšího

pokračování

nezákonnost jejího rozhodnutí. Ačkoliv žalovaná v této souvislosti odkázala mimo jiné na § 73 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podle něhož *pravomocné rozhodnutí je závazné pro účastníky a pro všechny správní orgány*, z jejího rozhodnutí je zřejmé, že k příkazu (ani k jemu předcházejícímu protokolu o kontrole) nepřistupovala jako k závaznému, ale přihlížela k němu jen jako k listinnému důkazu. V disciplinárním řízení totiž poskytla stěžovatelce plnou možnost skutkově a právně argumentovat a činit důkazní návrhy, kterými by vyvrátila či alespoň zpochybnila závěry o své odpovědnosti, k nimž žalovaná právě na základě zjištění vyplývajících z popsaného listinného důkazu dospěla a s nimiž ji seznámila v oznámení o zahájení disciplinárního řízení. Jinými slovy, žalovaná z daného důkazu nepřebírala bez dalšího skutkové závěry ohledně odpovědnosti stěžovatelky (taková zjištění ostatně SÚKL nečinil), ale činila na základě tam popsaných skutečností vlastní skutkové závěry, které mohla stěžovatelka v disciplinárním řízení argumentačně i důkazně napadat.

[13] Městský soud tak zcela správně konstatoval, že správní řízení vedené s provozovatelem lékárny mělo ve vztahu k disciplinárnímu řízení vedenému se stěžovatelkou „pouze“ důkazní hodnotu. Stežejní je, že se skutkové závěry žalované ve vztahu ke stěžovateli a její odpovědnosti za disciplinární delikt opírají o logickou úvahu, která je založena na skutkových zjištěních SÚKL, s nimiž byla stěžovatelka řádně seznámena a měla možnost se k nim vyjádřit. Konkrétně se jedná o protokol o kontrole SÚKL ze dne 4. 5. 2022, příkaz SÚKL ze dne 1. 8. 2022 a podnět SÚKL na stěžovatelku a dva vedoucí lékárníky ze dne 19. 4. 2023. V oznámení o zahájení disciplinárního řízení a seznámení s disciplinárním obviněním ze dne 12. 6. 2023, č. j. 975/ČR/23, žalovaná shrnula skutková zjištění, která považovala za relevantní ve vztahu ke spáchání disciplinárního deliktu, který spatřovala v tom, že stěžovatelka jako odborný zástupce *připustila* nesprávné vedení skladové evidence ve zjištěném objemu a rozsahu. Současně žalovaná stěžovatelku poučila, že se může k disciplinárnímu obvinění vyjádřit, nahlížet do disciplinárního spisu, navrhoprovedení důkazů a činit jiné návrhy či účastnit se projednání věci před Čestnou radou (a uplatňovat z toho plynoucí práva). Závěry, k nimž žalovaná na základě zjištění SÚKL dospěla, jsou přitom srozumitelné, racionální, vnitřně soudržné a respektují pravidla formální logiky: docházelo-li v lékárně po dobu více než půl roku k masivnímu nenaskladnění léčivých přípravků (nadto na předpis), nejedná se o individuální selhání, ale o závažné systémové nedostatky ve vedení evidence skladových zásob, příjmu a výdeje, přičitatelné nedostatečnému odbornému řízení na nejvyšší úrovni.

[14] Dne 10. 10. 2023 proběhlo jednání před Čestnou radou, kterého se sama stěžovatelka nezúčastnila. Dostavil se pouze její právní zástupce s tím, že stěžovatelka nemá zájem se jednání zúčastnit. Ve svém vyjádření pak pouze obecně uvedl, že stěžovatelka nebyla účastníkem správního řízení s provozovatelem lékárny, a sama žalovaná neprovedla vlastní kontrolní činnost v této věci. Dodal, že se stěžovatelka závažné činnosti nijak neúčastnila, nevěděla o ní a neměla možnost ji ovlivnit. I kdyby provozovatel nějaká pravidla porušil, nebylo to způsobeno stěžovatelkou. Žádné návrhy na doplnění dokazování nevnesl.

[15] Stěžovatelka tak měla možnost nejen seznámit se se všemi relevantními podklady, ale především konkrétně namítat, v čem jsou učiněné skutkové závěry žalované o absenci řádného odborného řízení poskytovaných zdravotních služeb nesprávné či neúplné. Mohla ozřejmit, v čem spočívala její činnost, způsob, jakým ji vykonávala, jak byly nastaveny

vnitřní kontrolní procesy atd. To se však nestalo. Žalovaná proto neměla důvod provádět další vlastní šetření, neboť stěžovatelka vůbec nijak konkrétně nezpochybnila její logické skutkové závěry dovozené na základě rovněž nijak nespоровaných skutkových zjištění SÚKL. Mohla tak důvodně vycházet z toho, že skutkový stav byl zjištěn v rozsahu odpovídajícím zásadě materiální pravdy. Za této situace je irelevantní, zda se mohou zájmy provozovatele lékárny a stěžovatelky lišit, či to, že od provedení kontroly uplynuly dva roky a od protiprávního jednání tři. Stěžovatelka totiž v řízení ani nenabídla vlastní plausibilní verzi skutkových událostí, která by měla potenciál alespoň zpochybnit skutkové závěry žalované. Pouze akcentovala, že se protiprávní činnosti sama neúčastnila, nevěděla o ní a neměla možnost ji ovlivnit. Taková obrana nemůže být vzhledem ke své obecnosti úspěšná. Při absenci jakýchkoliv skutkových námitek zakládajících rozumnou pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobnou možnost, že se stěžovatelka deliktního (omisivního) jednání spočívajícího v nedostatku řádného odborného řízení ve vztahu k vedení evidence skladových zásob, příjmu a výdeje nedopustila, žalovaná nepochybila, pokud vycházela ze zjištění SÚKL.

[16] V druhém okruhu kasačních námitek stěžovatelka nesouhlasí s tím, že by měla být z pozice odborného zástupce odpovědná za nesprávné vedení evidence léčivých přípravků. Podle jejího názoru je za zákonné zacházení a nakládání s léčivy primárně odpovědný vedoucí lékárník.

[17] Touto otázkou se podrobně zabýval již městský soud, na jehož vypořádání Nejvyšší správní soud odkazuje. Zejména pak na body 49 a 50 napadeného rozsudku, kde městský soud vysvětlil rozložení odpovědnosti mezi odborného zástupce a vedoucího lékárníka, citoval odbornou literaturu a učinil teleologický výklad relevantních právních norem, z nichž se podává požadavek na vysokou odbornost (znalosti a dovednosti) a časovou náročnost pozice odborného zástupce, velká míra jeho zapojení a pozornosti a celková důležitost dané pozice. Městský soud své závěry řádně zdůvodnil, přičemž stěžovatelka nenabídla v kasační stížnosti konkurenční argumentaci, jíž by názor městského soudu vyvracela. Fakticky poukazuje toliko na to, že odborný zástupce nemá ze zákona povinnost osobní přítomnosti v lékárně ani povinnost dohlížet na dodržování právních předpisů při jejím každodenním provozu.

[18] Nejvyšší správní soud tak v podstatě pouze opakuje, že klíčovou skutečností rozhodující o tom, zda je odborný zástupce v obdobných případech odpovědný za nesrovnalosti v evidenci léčiv, je povaha těchto nesrovnalostí. Městský soud v tomto směru zcela správně uchopil závěry rozsudku č. j. 4 As 57/2020 - 47, které jsou shrnuty do následující právní věty: *„Skutečnost, že v lékárně byl dvakrát vydán léčivý přípravek na lékařský předpis po uplynutí doby jeho platnosti, nepředstavuje svou četností a významem závažné porušení povinnosti odborného zástupce řádně odborně řídit poskytování zdravotních služeb v lékárně.“* Jinými slovy, odpovědnost odborného zástupce se odvíjí primárně od četnosti a významu zjištěných nesrovnalostí. Jedná se o základní ukazatele případné odpovědnosti odborného zástupce.

[19] V projednávaném případě stěžovatelka připustila nesprávné vedení evidence léčivých přípravků po období více než půl roku, během něhož nebyly v lékárně řádně naskladněny léčivé přípravky v nákupní ceně přesahující 2 000 000 Kč, dodané na základě téměř 200 dodacích listů ve více než 50 různých dnech. To již nesvědčí o pochybení zaviněném

pokračování

individuálním selháním, ale právě o nesprávně nastavených či absentujících mechanismech a kontrolách, které takovéto jednání umožní. A je to dle § 14 odst. 1 a 3 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (zákon o zdravotních službách) právě odborný zástupce, kdo *řídí odborné poskytování zdravotních služeb* a kdo *musí vykonávat svou funkci v rozsahu nezbytném pro řádné odborné řízení poskytovaných zdravotních služeb*, jinými slovy, kdo tyto mechanismy nastavuje (o tom ostatně není v projednávané věci sporu, i stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že role odborného zástupce spočívá „v zajištění odborného metodického vedení mechanismů v lékárně“). Z uvedeného vymezení funkce odborného zástupce však vyplývá též požadavek na řádné kontrolování, zda nastavené mechanismy skutečně dosahují svého účelu. Výkon funkce odborného zástupce v lékárně nelze pojmát ryze formálně a pasivně ve smyslu mechanického spoléhání se na to, že jsou-li nastavena pravidla, vše řádně bez dalšího funguje. Ostatně, k témuž závěru dospěl Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku č. j. 4 As 57/2020 - 47: „Úkolem odborného zástupce je tak výhradně řádné odborné řízení předmětné lékárny, které spočívá v metodickém vedení a nastavení potřebných preventivních a kontrolních mechanismů, a nikoli v každodenním dohledu nad způsobem nakládání s léčivými jednotlivými farmaceuty.“ (zdůrazněno soudem). Je proto nepodstatné, že odborný zástupce nemá povinnost osobní přítomnosti v lékárně. Je odpovědný za pochybení, která jsou ze své povahy „systémová“ (tedy vyplývají z nesprávně nastavených či nedostatečně dodržovaných mechanismů).

[20] V posuzovaném případě přitom došlo k pochybení takového rozsahu, že bez dalšího bylo lze odpovědět na otázku, zda byla činnost odborného zástupce vykonávána v souladu s příslušnými předpisy. Již ze skutečnosti, že k takto rozsáhlým a závažným pochybením došlo, lze dovodit, že nastavení příslušných mechanismů nebylo správné. V opačném případě by stěžovatelka musela závadnou činnost zjistit. Nepřednesla pak ani žádné specifické okolnosti, které by výše uvedenou logickou úvahu byť jen narušily (tedy například, že byly mechanismy nastaveny správně, a správně byla i prováděna kontrola, ale provozovatel lékárny například falšoval údaje tak, aby odborná zástupkyně na nic nemohla přijít). Pouze v takovém případě by bylo možné dovodit, že odborná zástupkyně by v obdobné situaci i přes značný rozsah a význam pochybení nebyla odpovědná *de facto* za výsledek. S takovou argumentací, opřenu o relevantní důkazní návrhy, by však musela přijít sama stěžovatelka. To se nestalo. Ani druhá část námitek tak není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelkou uplatněné námitky, kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná by takové právo měla, nicméně dle konstantní judikatury správních soudů (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 62/2015-29, ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006-87, č. 1260/2007 Sb. NSS, ze dne 19. 4. 2022, č. j. 3 As 129/2021-62, ze dne 23. 2. 2022, č. j. 6 As 351/2021-29, a ze dne 21. 2. 2022, č. j. 3 As 369/2019-34) v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není

v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit. Schopnost a povinnost hájit vlastní rozhodnutí je integrální součástí řádného výkonu veřejné správy, k němuž je takový orgán dostatečně vybaven. Česká lékárnická komora je nepochybně, jak plyne ze zákona o komorách, orgánem veřejné správy, který na svěřeném úseku vykonává svěřené veřejné funkce. Předmět řízení se týká vlastního výkonu pravomocí žalované jako zájmové samosprávy lékárníků. Považovat v takové situaci za účelně vynaložený náklad zastoupení advokátem nelze. Mimo těchto nákladů Nejvyšší správní soud neshledal žádné, které by významně přesáhly náklady běžné úřední činnosti (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2023, č. j. 7 As 73/2023-22, a ze dne 23. 8. 2022, č. j. 5 As 209/2021-23).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2026

Mgr. Lenka Krupičková
předsedkyně senátu